

Comunicació amb motiu de la renúncia del Sant Pare

Benvolguts,

Amb senzilla solemnitat i davant dels Cardenals, el passat dia 11 de febrer el Sant Pare Benet XVI va llegir un breu text amb el qual presentava la seva lliure renúncia a continuar exercint el ministeri de Successor de Sant Pere, al capdavant de l'Església Catòlica. Prenia, així, una decisió de gran coratge i alhora de molta humilitat i finor espiritual. Vulgueu acollir amb respecte i amor el que ell mateix ens deia:

«Estimadíssims germans,

»Us he convocat en aquest Consistori no sols per a les tres causes de canonització, sinó també per a comunicar-vos una decisió de gran importància per a la vida de l'Església. Després d'haver examinat davant Déu reiteradament la meua consciència, he arribat a la certesa que, per l'edat avançada, ja no tinc forces per a exercir de manera adequada el ministeri petrí. Sóc molt conscient que aquest ministeri, per la naturalesa espiritual que té, ha de ser portat a terme no únicament amb obres i paraules, sinó també, i no en menor grau, patint i pregant. Malgrat això, el món d'avui, subjecte a ràpides transformacions i sacsejat per qüestions de gran relleu per a la vida de la fe, per a governar la barca de sant Pere i anunciar l'Evangeli necessita també el vigor tant del cos com de l'esperit, vigor que, en els darrers mesos, ha disminuït en mi de tal manera que he de reconèixer la meua incapacitat per a exercir bé el ministeri que em va ser encomanat.

»Per això, essent molt conscient de la seriositat d'aquest acte, amb plena llibertat, declaro que renuncio al ministeri de Bisbe de Roma, successor de Sant Pere, que em va ser confiat per mitjà dels Cardenals el 19 d'abril de 2005, de manera que, des del 28 de febrer de 2013, a les 20 hores, la seu de Roma, seu de Sant Pere, quedarà vacant i haurà de ser convocat, per part de qui té competències per a fer-ho, el Conclave per a l'elecció del nou Summe Pontífex.

»Estimadíssims germans, us dono les gràcies de cor per tot l'amor i el treball amb què heu portat al meu costat el pes del meu ministeri, i demano perdó per tots els meus defectes. Ara confiïm l'Església a la cura del seu Summe Pastor, nostre Senyor Jesucrist, i supliquem a Maria, la seva Santa Mare, que assisteixi amb la seva bondat maternal els Pares Cardenals en elegir el nou Summe Pontífex. Pel que fa a mi, també en el futur, voldria servir de tot cor la Santa Església de Déu amb una vida dedicada a la pregària. Benet XVI.»

Des del proper dijous dia 28, la seu del Vicari de Crist restarà vacant, i de seguida serà convocat el Conclave per elegir el nou Papa que ha de guiar l'Església en els pròxims anys.

Demano que tots els diocesans d'Urgell intensifiquem les pregàries per la persona del Papa Benet XVI, que ha estat tan exemplar i que vol continuar dedicant-se al servei de l'Església des de la pregària. I encomanem ja des d'ara l'elecció del nou Papa, perquè l'Esperit Sant il·lumini els electors i ens concedeixi el Pastor que necessitem per guiar l'Església en aquest moment històric, servint la unitat i la comunió de tota la Comunitat Catòlica i afrontant els desafiaments que s'aniran plantejant a la comunitat dels deïxebles de Crist.

Servidor vostre en el Crist,

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

12 de febrer de 2013

PARAULA I VIDA

Creure en la caritat suscita caritat. «Hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (i II)

Reprenem la reflexió sobre el Missatge del Papa Benet XVI per a la Quaresma del 2013, en l'Any de la Fe, que vol unir fe i amor, amor a Déu i amor al pròxim, resposta a Déu i resposta a les necessitats dels homes.

Si parlem del nexce entre fe i caritat parlem, almenys, de dues dimensions. En primer lloc, no hi pot haver veritable fe sense obres: els qui creuen, aprenen a donar a l'altre. Creure és conèixer i adherir-se a l'amor de Déu, i el qui creu no pot sinó donar-se del tot, sense egoisme, sempre per amor. En segon lloc, la caritat suscita la fe del mateix que estima, però també dels qui contemplen les bones obres de la caritat, i per tant és un testimoniatge.

Hi ha un vincle indissoluble entre la fe i la caritat; no poden separar-se o contraposar-se. Ni s'ha d'accentuar amb tanta força la fe i la litúrgia —com el canal privilegiat de la fe—, oblidant que ambdues estan dirigides a un ésser humà concret, amb les seves necessitats, també humanes, la seva història, les seves relacions. És convenient per a molts, dins i fora de la comunitat, que l'Església no quedi replegada i ocupada a ordenar la sagristia, concentrada en afinades discussions teològiques i disputes clericals, sinó que ha de prioritzar la persona humana en la seva integritat, a la qual Crist s'ha dirigit per obrar la redempció. Un altre concepte erroni és pensar que l'Església

és una espècie d'associació o ONG filantròpica i de solidaritat purament humana, on el compromís social és una prioritat i l'important és la promoció de l'home perquè tingui pa i cultura, i, per tant, que la tasca principal de l'Església hauria de ser la construcció d'una societat justa i equitativa, oblidant que al centre de l'ésser humà hi ha la seva necessitat de Déu, i que l'Església anuncia l'amor d'aquest Déu que s'ha fet carn per nosaltres: «no sols de pa viu l'home sinó de tota Paraula que surt de la boca de Déu» (Mt 4,4). Un altre malentès és el de dividir una Església «bona», progressista, la de la caritat, d'una Església «dolenta», la de la veritat, que defensa i protegeix la vida humana i els valors morals universals. L'Església seria acceptada quan cura els malalts o fa el servei de Càritas, i seria pitjor quan es dedica a la tasca de despertar les consciències i denuncia la societat actual materialista i egoista. Una vida basada únicament en la fe, corre el risc de caure en un sentimentalisme banal que reduiria la nostra relació amb Déu a una mera consolació del cor. Per altra banda, una caritat que no s'agenolli en adoració de Déu i que no tingui en compte la font d'on brolla i a la qual ha de dirigir tota bona acció, és probable que es vagi reduint a mera filantropia i pur «activisme moral». Per tant, estem cridats a mantenir units en les nostres vides el «coneixement» de la veritat amb el «caminar» en la veritat, a mantenir viva la tensió de la fe activa per l'amor.

El Missatge quaresmal del Papa en l'Any de la Fe és ben actual, especialment per als creients, perquè centra la conversió camí de la Pasqua en les mancances greus de la nostra fe, que ha d'esdevenir activa i concreta per la caritat. Jo prego amb Sant Pau «perquè el nostre Déu us faci dignes de la vocació que heu rebut; que amb el seu poder dugui a terme la vostra decisió d'obrar el bé i faci activa la vostra fe» (2Te 1,11).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JUAN RUBIO

L'univers digital

El prevere de Jaén i director de la revista *Vida Nueva*, Juan Rubio, es planteja en el seu llibre *Evangelitzar en el planeta digital* (PPC Editorial) com cal ser en el planeta digital de manera seriosa, i «com l'Església ha de servir per posar ànima a la xarxa: fomentant el silenci i el discerniment davant el soroll».

L'Església està entrant a les xarxes socials...

L'Església ha de ser present en aquest nou continent. Internet no és un instrument: és un nou món, un planeta en el qual se'ns ha situat. S'està configurant una nova antropologia i l'Església ha de repensar com portar el mateix missatge de sempre a un model d'home i dona que ja són diferents. Twitter és el que més s'assembla a la sentència, però escriure un *tuit* és molt més difícil que un text llarg; ha de concentrar l'essencial.

La nova evangelització passa per adaptar el missatge a Internet?

En molts àmbits d'evangelització no podem oblidar el perfil dels nadius digitals. Cal ser a temps perquè no es tracta d'optar per ser o no a Internet: Internet ens ha enredat i ens ha ficat en el seu planeta.

Com s'imagina l'Església, on els oficis es puguin seguir més per Internet?

Molt ha de dir al respecte la teologia. Ja es parla de la necessitat de la *ciberteologia*. Mai no podem prescindir d'allò personal i de l'espai temporal en les celebracions litúrgiques. Un exemple: a les misses del Papa hi ha fidels que les segueixen a 5-6 km a través d'una pantalla; es diu que hi han participat. I què passa amb l'ancià que, des de casa, participa de la missa *on line*? Cal no tenir por de plantejar nous reptes.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Originalitat de la Paraula de Déu: les Benaurances

Quatre punts sobre les Benaurances:

1. L'escenari de Jesús amb els deixebles. Jesús pujà a la muntanya, símbol de l'actitud de cercar Déu. Jesús puja, s'asseu i dialoga amb els deixebles que s'han atansat fins a Ell.
2. Les Benaurances ens permeten travessar aquest món sense caure en les temptacions dels diners, el poder i l'èxit fàcil. Les Benaurances són la manera de viure de Déu i també la manera d'obrir-nos al seu voler, tot renunciant al *curs del món*.
3. Ens cal fer aquesta travessa en grup, en comunitat, en la «resta d'Israel»: ben units els deixebles. «Jo faré que resti dintre teu una gent humil i pobra, que cercarà refugi en el meu Nom» (So 3,12). És la resta d'Israel que no dirà mentides ni farà maldats. És la comunitat cristiana dels fills de Déu.
4. Cada un ha de rebre el seu carisma que el farà benaurat. Quin és el teu carisma? Una certa pobresa que et porta a voler ser consolat per Déu? O el desig de justícia, perquè el món funcioni en bé de les persones? Acabo amb les benaurances que voldria fer meves avui: voldria ser compassiu, misericordiós, sense judicar. Amb els braços ben forts per aixecar els qui s'ensorren; voldria tenir net el cor i conèixer i estimar Déu; voldria treballar per la pau: respectar l'islam i Israel i —recíprocament— ser respectat pels que són *germans*.

Dr. Josep M. Rovira Beloso

(*Déu fa créixer les persones*. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

Pequeñas buenas obras

- Dile una palabra *amable* a quien te hace un favor.
- Sé agradecido con tu madre o con quien te prepara y sirve la comida.
- Cede la acera, el paso o el asiento a una persona mayor.

- Visita a un pariente o amigo que no puede salir de casa.
- Presta atención a quien necesita ser escuchado.
- Mantén la puerta abierta para el que viene detrás.
- A quien se le ha caído algo al suelo, recógese.
- Haz un voluntariado para quien te necesita.
- Envía un mensaje de ánimo a quien sufre y lo pasa mal.
- Ayuda siempre. Sé generoso y no te arrepentirás.
- Harás el bien y te harás bien a ti mismo.
- Elisabeth Leseur decía: «Pensemos menos en la humanidad y más en las personas.»
- M. Ebnereschenbach: «Si todos estuviésemos dispuestos a ayudar a los demás, el mundo estaría a salvo.»
- H. Pourrat: «Es imposible que se pierda una persona si practica la caridad.»
- Lema de la familia Ponton: «Ayuda a los otros y Dios te ayudará.»
- A. Martel: «El mundo necesita un diluvio de caridad.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La llum de la fe

Des del moment en què demanem el do de la fe, passant per com ens és donada per la formulació del Credo, fins arribar a aquella fe activa que precedeix el bany baptismal, hi ha tot un procés de creixement de la fe en la vida del catecumen. I, després del baptisme, quin lloc ocupa la fe en la vida del cristià?

La resposta la trobem en les paraules que acompanyen el gest de donar al ja batejat un ciri encès, que recorda la nova llum que neix de Crist ressuscitat. Les paraules són aquestes: «Heu esdevingut llum de Crist. Camineu sempre com a fills de la llum, perquè, perseverants en la fe, pugueu anar a trobar el Senyor quan torni amb tots els sants de la cort celestial.»

Fixem-nos en el paral·lelisme que trobem aquí. D'una banda, es diu: «Camineu sempre com a fills de la llum». D'altra banda: «Sigueu perseverants en la fe». Els batejats han esdevingut fills de Déu i, en comunió amb Crist, que és «llum resplendor de la llum», han de viure com a «fills de la llum». Per això a les Esglésies orientals se'ls anomena *photixomenoi* (els que han estat il·luminats pel baptisme).

Viure «com a fill de la llum» és el mateix que viure «perseverant en la fe». La fe, que ens va portar a creure en Crist, que és la llum de Déu i la del món, va fer que nosaltres, pel baptisme, també fóssim llum, que també hàgim de ser llum per al món per mitjà de la confessió viva de la nostra fe. Ser cristià, en el fons, és viure perseverant en la fe, és viure amb fidelitat al do de la fe, de la fe que esdevé la llum que il·lumina de veritat les nostres vides. A la fe es pot aplicar el que el salm diu de la paraula de Déu: «La fe que m'heu donat fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí» (cf. Sl 118, 105).

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 24. ✠ Diumenge II de Quaresma** [(lit. hores: 2a setm.): ■ Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o més breu: 3,20-4,1) / Lc 9,28b-36]. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304).
- 25. Dilluns** [■ Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga.
- 26. Dimarts** [■ Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe.
- 27. Dimecres** [■ Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca).
- 28. Dijous** [■ Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.
- 1. Divendres** [■ Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Rossend (Salsas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí).
- 2. Dissabte** [■ Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15, 1-3.11-32]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència». Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge». Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?». Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí». Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits.

Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il-lumina i em salva.*

El Senyor m'il-lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència». R.

Arribar davant vostre és el que vull; / Senyor, no us amagueu. / No si-gueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 3,17-4,1)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.

Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo». Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol.

Els guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrahán y le dijo: «Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes.» Y añadió: «Así será tu descendencia.» Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber. El Señor le dijo: «Yo soy el Señor, que te sacó de Ur de los Caldeos, para darte en posesión esta tierra.» Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré yo que voy a poseerla?» Respondió el Señor: «Tráeme una ternera de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón.»

Abrahán los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres, y Abrahán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrahán, y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso, y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor hizo alianza con Abrahán en estos términos: «A tus descendientes les daré esta tierra, desde el río de Egipto al Gran Río Éufrates.»

La Transfiguració de Jesús. Miniatura del Missal franciscà (s. XIV), Biblioteca Nacional de París

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Senyor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: «Buscad mi rostro.» R.

Tu rostro buscaré, Señor, / no me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses

(Fl 3,17-4,1)

Hermanos, nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérselo todo.

Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, Jesús cogió a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto de la montaña, para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió, sus vestidos brillaban de blancos.

De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisès y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su muerte, que iba a consumir en Jerusalem.

Pedro y sus compañeros se caían de sueño; y, espabilándose, vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él. Mientras estos se alejaban, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, qué bien se está aquí. Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisès y otra para Elías.» No sabía lo que decía.

Todavía estaba hablando, cuando llegó una nube que los cubrió. Se asustaron al entrar en la nube. Una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el escogido, escuchadle.» Cuando sonó la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por el momento, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.

COMENTARI

Aquest és el meu Fill, el meu elegit

L'escena de l'evangeli se situa a la muntanya, on Jesús puja a pregar acompanyat de Pere, Joan i Jaume; els mateixos tres deixebles que van ser testimonis de la pesca miraculosa. L'evangelista Lluç és qui més vegades ens presenta Jesús pregant. De fet, tots els moments importants de la seva vida van acompanyats de la pregària. I és en el context de la pregària dalt de la muntanya que es trasmudaren el rostre i els vestits de Jesús.

Moisès i Elies, gloriosos, conversen amb Jesús. Moisès i Elies representen la Llei i els Profetes; les dues columnes de la revelació de la paraula de Déu a l'Antic Testament. Ambdós parlen amb Jesús del

traspàs que ell havia d'acomplir a Jerusalem. Literalment, la versió original en grec parla de «l'èxode» de Jesús a Jerusalem. És una referència a la seva passió, mort i resurrecció, com a compliment i plenitud de la salvació de Déu, de la qual l'èxode d'Egipte només era una anticipació. I és que l'autèntica salvació de Déu, promesa per la Llei i els Profetes, consisteix en la Vida nova de la Resurrecció que Jesús va inaugurar a Jerusalem.

La profunditat de l'experiència no és ben compresa per Pere i els altres. De fet, mentre Jesús resa ells dormen, i quan desperten volen fer permanent una experiència puntual: «Què n'estem de bé... fem-hi tres cabanes». En aquest context, en la referència a les cabanes ressona novament el tema de l'èxode,

i d'Israel acampat al peu del Sinaí. Però l'èxode és camí i no habitacle permanent.

El núvol de Déu recorda novament l'èxode, mentre que la veu que hi ressona reclama el baptisme de Jesús al Jordà. «Aquest és el meu Fill, escolteu-lo.»

Jesús és el Fill de Déu, en qui desemboquen la Llei i els Profetes. La seva vida duu a terme la salvació anticipada en l'èxode d'Israel, però que troba la seva plenitud en la vida nova del Ressuscitat. A l'inici encara de la Quaresma, l'episodi de la Transfiguració ens fa entreveure ja el Tridu Pasqual de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist, el Fill elegit del Pare.

Jordi Latorre, SDB

Càritas, beneficiària dels Encants de Sant Antoni d'Escaldes

Antoni Vidal fa la subhasta

Els tradicionals encants de Sant Antoni d'Escaldes-Engordany es van celebrar el primer diumenge de febrer al Pavelló del Prat Gran, amb l'assistència d'un centenar de persones.

S'havien de celebrar a la plaça de l'església de Sant Pere Màrtir, com és tradicional, però ho va impedir la neu. En total van ser disset els lots sortits a subhasta, entre els quals s'hi podien veure orelles i peus de porc, embotits i coca masegada. El preu mitjà del lot oscil·là entre els 170 i els 400 euros. Hi van assistir la Cònsol Major de la paròquia, Trini Marín, el Cònsol Menor, Marc Calvet, i d'altres membres de l'equip comunal d'Escaldes-Engordany, així com el Cap de Govern, Toni Martí. Després de subhastar un total de setze lots amb orelles, coca, bull o peus de porc, la recaptació va ser de 4.780 € que es va destinar íntegrament a Càritas Andorra.

L'actuació de l'esbart Santa Anna va tancar aquesta tradició solidària que, tal i com va destacar el subhastador, l'Antoni Vidal, en aquests moments és especialment important per poder ajudar els qui ho necessiten.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Festa de la Presentació del Senyor al Bisbat d'Urgell

Amb els freds de febrer, va arribar la festa de la Presentació del Senyor, la Candelera. La diòcesi va viure amb intensitat aquesta celebració, que també es Diada de la Vida Consagrada, jornada viscuda del patronatge del Moviment apostòlic «Vida Creixent» i festa de la Llum, patronatge dels electricistes.

A la Vall Fosca, a Oveix, l'església parroquial està dedicada a la Mare de Déu de la Candela: va ser una festa entranyable, perquè Oveix és un petit poblet de la Vall Fosca, enfilat a més de mil metres d'altura i on durant l'any no hi viuen més que dues persones amb el seu bestiar.

Però aquest dia, tots els padrins i fills del poble tornen per celebrar la festa de la Candelerera als peus de la Mare de Déu.

Així, el diaca Mn. Josep Montoya va presidir una celebració de la Paraula on no hi va faltar la benedicció de les candeles: «i ja posats, també la benedicció d'alguns cistells de viandes, ja que l'endemà arriba la festa de Sant Blai». Festa, tradició, hospitalitat i molta alegria. «Tot això es viu en aquests petits poblets de muntanya tan entranyables i on encara les petites comunitats es volen seguir reunint a la seva Església parroquial per pregar i celebrar la fe cristiana», explica Mn. Josep, que va ser convidat per la comunitat a Cal Serral per fer plegats un dinar de pagès.

El mateix dia 2 de febrer, l'Arquebisbe d'Urgell presidia a la Catedral de Santa Maria d'Urgell la festa de la Presentació del Senyor. L'Arquebisbe va posar en relleu en les seves paraules d'acollida, que en l'Any de la Fe ens convé adonar-nos que la fe és llum i és vida. Una llum que cal compartir amb els nostres germans que potser encara no l'han trobada o l'han desestimada. A tots ens cal entrar per la porta de la fe, que és Crist, per tenir accés a una llum nova que fa veure problemes i dificultats, pors i creus de la vida, amb una nova llum, la de l'Esperit Sant.

Només el Senyor dona sentit a l'existència humana i l'obre a una dimensió transcendent, joiosa i plena de la felicitat que ve de Déu. També destacà el gran valor que signifiquen les persones que, com Jesucrist en entrar al Temple de Jerusalem, li han donat tota la vida i per sempre al Senyor, i que són els religiosos i religioses, i tots els consagrats. Ells són un gran tresor en l'Església que radicalitzen la lloan-

ça, el servei, la virginitat, la pobresa entregada i l'amor de Déu. Igualment destacà la gran aportació dels avis o padrins en les vides dels infants i joves, ja que els avis i persones grans són font de maduresa i d'experiència tant a les famílies com a tota la societat.

En d'altres indrets

A Andorra, la neu i el fort vent desanimà molts dels membres de Vida Creixent i fidels de l'Església de Santa Maria del Fener. Així i tot, la processó amb les candeles i la solemne Eucaristia van ser viscuques plenament a la Llum de la Fe, amb el cor i l'amor posats en aquesta Diada. No va perdre solemnitat per als qui hi eren presents i representaven totes les persones que eren absents físicament. Va ser així com l'Arxiprest Mn. Sàrries va recordar la vellesa dels patrons de Vida Creixent, Simeó i Anna, i féu referència a la fe que els omplia esperant confiadament aquell moment de conèixer el Messies i pronunciar aquelles paraules: «Ara Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès...»

La M. Carme Ribes de Tarré, Coordinadora diocesana de Vida Creixent d'Urgell-Andorra, va informar després de l'Eucaristia de la Trobada diocesana al Castell del Remel i es va fer una trobada de germanor, a la mateixa Església de Santa Maria del Fener.

I encara a la plana, una altra manera de celebrar la Diada: a Santa Maria de Ponts, el 2 de febrer. La gent gran del poble va participar a la missa dins la qual va tenir lloc la benedicció de les candeles, amb la participació de la coral del Casal de la Gent Gran, Coral l'Amistat, dirigida per Mn. Sauter i acompanyats a l'orgue pel jove compositor pontsicà Xavier Palà. Es féu un dinar de germanor, organitzat per l'Associació de la Gent Gran de Ponts i Comarca. Unes 150 persones van compartir el dinar i la festa, tot honorant la seva patrona, la Candelerera. No hi va faltar la presència de les autoritats locals, encapçalats per l'Alcalde.

El diumenge 3 de febrer va donar pas a la festa de Sant Blai, bisbe i màrtir, i a les misses dominicals hi va haver un moment per a la benedicció dels aliments.

Candelera a Oveix

Processó al Fener

Candelera a la Catedral

Benedicció a Ponts

Ofrena del cant de «Janeiras» a la Mare de Déu d'Urgell

Mons. Joan-Enric Vives va agrair el diumenge 3 de febrer, l'ofrena a Santa Maria d'Urgell del cant de les «Janeiras» (tradicional felicitació de l'Any Nou, del «gener», a les persones estimades o rellevants del poble), que es va dur a terme al llarg de la missa solemne de les dotze del migdia a la Catedral de La Seu d'Urgell. El Grup de Folklore de la Casa de Portugal al Principat d'Andorra va solemnitzar l'Eucaristia i posteriorment, en acabar, va oferir un breu concert, en què van participar una trentena de cantaires i músics.

La missa va ser presidida per Mons. Joan-Enric Vives, que estava acompanyat del Vicari General i Representant del Copríncep Mn. Josep. M. Mauri i pel Secretari General Mn. David Codina, a més del Degà i Rector de la Catedral, Mn. Xavier Parés. Va parlar en la seva homilia de les dificultats amb

●) aquesta imatge parla

què es troba sempre l'acceptació de la Veritat que ve de Déu i que posa al descobert les mesquineses de la humanitat. La paraula recorda que ningú no és profeta a casa seva, en el sentit que els més

propers són a vegades els que reben pitjor el nostre missatge. Jesús ens anima a seguir-lo amb la passió per la veritat, però ens adverteix del sofriment. I també va posar l'amor de què parlava Pau a la segona lectura com el gran ideal de la vida del creient. Fe i amor que s'han de trobar unides en el cor del qui creu. La primícia és de la fe, però sense la caritat aquesta es mor.

L'ofrena dels cants de les «Janeiras» va acabar amb un breu concert dins de la Catedral, que va convocar una nombrosa assistència. Mons. Vives va felicitar l'Any Nou a la comunitat portuguesa i als assistents, i va obsequiar amb una còpia de la imatge de Santa Maria d'Urgell al Grup Folklòric Portuguès en agraïment a la seva participació en la celebració eucarística i la seva ofrena anual a la Mare de Déu.